

Sygn. akt II Ka 38/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2023 r.

sprawy **K. K.**

obwinionego z art. 92a kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 8 listopada 2022 r. sygn. akt II W 168/22

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od K. K. na rzecz Skarbu Państwa 30 złotych tytułem opłaty za II instancję oraz 50 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego.

Sygn. II Ka 38/23

UZASADNIENIE

K. K. został obwiniony o to, że w dniu 02.09.2021 r. o godz. 18.22 w lokalizacji (...), kierując pojazdem marki (...) nr rej. (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym, w ten sposób, że na odcinku obowiązywania ograniczenia prędkości do 40 km/h kierował pojazdem z prędkością 64 km/h, tj. przekroczenie o 24 km/h,

tj. o wykroczenie z art. 92a kw w zw. z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2019 r., poz. 2310 ze zm.)

Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim wyrokiem z dnia 8 listopada 2022 r., sygn. II W 168/22:

I. obwinionego **K. K.** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 92a kw w brzmieniu według stanu na dzień popełnienia wykroczenia i za ten czyn na podstawie art. 92a kw w zw. z art. 2 § 1 kw wymierzył mu karę w wysokości 200 (dwustu) złotych;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydziestu) złotych tytułem opłaty oraz obciążył go zryczałtowanymi wydatkami postępowania w wysokości 120 (stu dwudziestu) złotych.

Wyrok ten w całości zaskarżył obwiniony, zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a) art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpw, poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść obwinionego, tj. ustalenie kierującego pojazdem w chwili popełnienia wykroczenia;

b) art. 424 § 1 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw, poprzez nieuzasadnienie ustalenia, iż kierującym pojazdem w chwili popełnienia wykroczenia był obwiniony K. K.;

2. Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę i mających wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a) uznanie, iż obwiniony kierował pojazdem w chwili popełnienia wykroczenia, pomimo że materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie daje podstaw do takich ustaleń.

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.

Na rozprawie apelacyjnej obwiniony poparł apelację i wnioski w niej zawarte.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Skarżący ograniczył się do podniesienia samych zarzutów, wskazanych powyżej „słowo w słowo” (nawet z błędem co czego Sąd powróci) bez jakiegokolwiek uzasadnienia wyrażonych w nich zastrzeżeń pod adresem zaskarżonego wyroku. Biorąc pod uwagę nader skromną treść wniesionego środka odwoławczego, wskazać należało, iż w świetle art. 427 § 2 kpk a contrario w zw. z art. 109 § 2 kpw, uzasadnienie nie jest elementem obligatoryjnym apelacji pochodzącej od podmiotu nieprofesjonalnego. Rzecz jednak w tym, iż apelacja pochodząca od obwinionego K. K. również pod względem treści zarzutów podniesionych w tzw. petitum cechowała się niskim stopniem konkretyzacji, tj. brakiem doprecyzowania jakie dokładnie dowody i argumenty skarżący ma na myśli kwestionując zaskarżony przez siebie wyrok go dotyczący. Sąd Odwoławczy nie może się tego domyślać. Wątpliwości tego rodzaju nie rozwiązało uzasadnienie apelacji, albowiem w ogóle go nie było. To na skarżącym spoczywa obowiązek wskazania dlaczego nie zgadza się z zaskarżonym orzeczeniem, jak też przedstawienia rzeczowej w tym przedmiocie argumentacji. Kwestionowanie ustaleń Sądu I instancji nie może ograniczać jedynie do bardzo ogólnych stwierdzeń, a jedynie takie zawierała wniesiona apelacja.

W zarzucie obrazy art. 5 § 2 kpw w zw. z art. 8 kpw skarżący zarzucił Sądowi Rejonowemu rozstrzygnięcie niedający się usunąć wątpliwości na jego „korzyść”, a zatem w dokładnie ten sposób, jak ów Sąd procedowałby zgodnie z jego interesem procesowym. Słowo „nie” (a raczej jego brak) czyniło tutaj zasadniczą różnicę i powodowało, iż zarzut ten w wydaniu obwinionego w istocie był zredagowany w sposób semantycznie pusty.

Istotą kontroli odwoławczej jest skonfrontowanie krytycznej ze swej istoty argumentacji strony skarżącej wyrok z wywodami przedstawionymi przez Sąd I instancji w części motywacyjnej wyroku, zawierającej podstawy rozstrzygnięcia. Dla przyznania racji skardze nie wystarczy podniesienie zarzutu, że Sąd Rejonowy dopuścił się uchybienia i ograniczenie się do wyrażenia przekonania, iż inaczej należało ocenić dowody, ale nie wiadomo które dokładnie. Polemika z oceną zaprezentowaną przez Sąd a quo ma wartość wtedy, gdy wskazuje argumenty podważające tę ocenę, a tego zwyczajnie brak było we wniesionej skardze apelacyjnej.

W sytuacji, gdy środek odwoławczy jest sporządzony przez stronę osobiście, to zawsze będzie on podlegał kontroli w kontekście przesłanek odwoławczych zgodnie z art. 433 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw. Sąd Okręgowy skrupulatnie przeanalizował zaskarżony wyrok i żadnych uchybień w nim nie stwierdził.

Akurat w tej sprawie nie było żadnych wątpliwości co do tego, że to obwiniony K. K. kierował pojazdem marki (...) nr rej. (...) w miejscu i czasie wskazanym we wniosku o ukaranie. Obwiniony sam to przyznał podpisując oświadczenie skierowane do Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego (k. 11 akt sprawy).

Sąd Odwoławczy nie dopatrywał się jakichkolwiek uchybień w procedowaniu Sądu I instancji, który to Sąd prawidłowo zebrał i ujawnił konieczną ilość dowodów pozwalających na ustalenie stanu faktycznego przedmiotowego zdarzenia. W przedmiotowej sprawie brak było podstaw do stwierdzenia tzw. „błędu dowolności” w poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleniach faktycznych, które wynikałyby z obrazu art. 7 kpk.

Sąd Okręgowy zgodził się również z Sądem Rejonowym w zakresie wymiaru orzeczonej wobec obwinionego kary grzywny (200 zł) za przypisane mu wykroczenie, uznając, iż w świetle okoliczności tej sprawy brak było podstaw do uznania jej za rażąco surową. Skarżący w ramach wniesionej apelacji również nie kwestionował tego elementu pierwszoinstancyjnego wyroku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Odwoławczy na podstawie art. 437 §1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze przed Sądem Okręgowym orzeczono na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 636 § 1 kpk. Na kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych składa się 30 (trzydzieści) złotych opłaty oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych zryczałtowanych wydatków za postępowanie drugoinstancyjne, których wysokość wynika z § 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2017 r., poz. 2467).

Z tych też względów, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.